

Трибуна СТУДЕНТА

Національний університет водного господарства та природокористування

Середа,
25 лютого,
2009 року
№ 2 (2082)
Газета виходить
з 1930 року

Студенти пом'янули героїв Крут

Студенти факультету водного господарства Катерина Куземська та Роман Кухарчук разом зі своїм деканом Василем Турченкою взяли участь у вшануванні Дня пам'яті героїв Крут, що відбулося 29 січня за участі широкої громадськості з усіх областей України, та поклали до підніжжя пам'ятника вінок від університету.

91 рік тому на залізничній станції за 130 кілометрів від Києва відбулася битва між 4-тисячною більшовицькою армією Михайла Муравйова та 300 українськими гімназистами, студентами та юнкерами, що намагалися не пропустити війська червоних до Києва.

Після того, як у березні 1918 році Київ звільнили від більшовиків, тіла 27 розстріляних біля Крут українських студентів з великими почестями перепоховали неподалік Аскольдової могили.

Вшанувати пам'ять героїв Крут та покласти квіти до пам'ятника на Аскольдовій могилі у Києві прийшли перші особи держави: Президент Віктор Ющенко, представники Кабінету Міністрів, голова Київщини Віра Ульянченко, заступник столичного голови Євген Червоненко

та інші.

У світлиці першого гуртожитку НУВГП у цей же день відбувся вечір, присвячений 91-й річниці боїв під Крутами, що є для сучасної молоді прикладом самопожертви студентів та гімназистів за незалежність України.

Подвиг студентів надихнув багатьох митців. Так, молодий Павло Тичина написав у ті дні хвилюючі поетичні рядки „Пам'яті

тридцяти”, а Володимир Сосюра, жажнувшись такого терору більшовицької армії, пішов до армії Симона Петлюри. Львівський поет Богдан-Ігор Антонич створив „Крутянську пісню”.

Перед студентами університету, які зібралися, щоб згадати визначну подію української історії і вшанувати її учасників, виступили голова осередку «Просвіти» університету доцент А.І.Білецький, доцент кафедри українознавства О.Г.Поровчук, студенти.

Студентки факультету економіки і підприємництва Ольга Ляхович та Оксана Ніколайчук виконали літературно-художню композицію, присвячену пам'яті героїв (режисер постановки – заслужений артист України Олексій Заворотній).

Стипендіати міського голови

Розпорядженням міського голови Рівного Володимира Хомка призначені персональні стипендії студентам вищих навчальних закладів міста.

Серед стипендіатів є й студенти нашого університету.

Так, стипендію міського голови отримали Олександр Баталін, студент четвертого курсу факультету економіки і підприємництва, Юлія Мислінчук, що навчається на четвертому курсі факультету менеджменту, Лілія Лихолат, трьохкурсниця факультету екології та природокористування, Анастасія Романюк, яка

навчається на третьому курсі факультету економіки і підприємництва та Віра Даховій, студентка третього курсу факультету будівництва та архітектури.

Стипендія міського голови призначена також студентам третього курсу Технічного коледжу НУВГП Михайлу Левчуку та Володимиру Онофрійчуку.

А ще студенти-водники отримують стипендії Президента, Верховної Ради, Кабінету Міністрів України, імені М. Грушевського, Держводгоспу, Рівненської обласної державної адміністрації та ректора нашого університету.

Кандидатів і докторів стало більше

Дисертації на здобуття наукового ступеня кандидата наук у 2008 році захистило 15 молодих науковців нашого університету.

Це Андрій Гіроль (керівник – В.С.Кравченко), Святослав Гомон (керівник – В.М. Ромашко), Олег Зарічанський (Є.М.Бабич), Микола Зінчук (С.С.Гомон), Віталій Зошук (В.О.Орлов), Олег Лагоднюк, Руслан Янчук (П.Г.Черняга), Олександр Макарчук

(О.Л.Романовський), Ольга Новицька (О.А.Ткачук), Олена Погребняк (П.І.Островерх). Володимир Стріха (В.О.Гнеушев), Ірина Шевчук (М.О.Клименко), Василь Корбутяк (М.Д.Будз), Оксана Подлевська (Т.В.Кузнецова) та Юрій Єрошкін (І.І.Науменко).

Дисертацію на здобуття наукового ступеня доктора наук захистив В.Л.Філіпчук.

Французькі студенти вивчали водне господарство у Рівному

Національний університет водного господарства та природокористування відвідала делегація Вищої сільськогосподарської школи з французького міста Аен.

До складу делегації увійшло два

в Острог та Львів, де відвідали пам'ятки архітектури і ближче познайомилися з українською історією. До приїзду в Рівне вони побували ще й у Києві, який їм особливо сподобався. Отож, мали нагоду переконатися, що Україна з її багатю історією і сучасністю є цілком європейською країною.

За час перебування у Рівному французькі студенти встигли потоваришувати з українськими, разом вони здійснювали екскурсії по місту, грали у футбол, веселилися на дискотеках. На згадку про поїздку

обмінялися сувенірами і адресами. Жеральдін Шарпато та Ембай Діод в Україні були вже вдруге, цього разу

вони розширили свої знання про нашу країну. Ембай навіть створив у своєму кабінеті український куточок, де є прапор України, абетка, український словник, сувеніри, фотографії. Наступного разу він збирається відвідати Україну разом зі своєю сім'єю. У Жеральдін найбільше захоплення викликали українські

національні костюми, вишивки. Усім їм сподобалося спілкуватися з українцями – щирими, доброзичливими, гостинними.

А студенти і викладачі «водника», у рамках підписаної угоди між Національним університетом водного господарства та природокористування і федерацією «Обміни Франція – Україна», незабаром матимуть змогу здійснити таку ж навчальну подорож-практику до Франції.

До речі, угода між Вищою сільськогосподарською школою Аена і НУВГП діє вже два роки, за цей час і французькі студенти

викладачі - Жеральдін Шарпато та Ембай Діод і восьмеро студентів, які вивчають водне господарство.

Вони ознайомилися зі структурою та діяльністю НУВГП, поспілкувалися з викладачами та студентами, побували у лабораторіях кафедр екології, водопостачання, гідромеліорації, гідротехнічних споруд.

Окрім того, разом з нашими студентами вони їздили на екскурсії

побували у Рівному, і рівненські у Аені.

Анна ЄЗЕРСЬКА

Представили університет в Криму

Університет взяв участь у третій виставці освітніх послуг „Освіта – 2009“, яка проходила у Сімферополі.

Наш ВНЗ представляв різноманітні буклети, книги та брошури, які розповідають про історію та сучасність університету, його кадровий потенціал, наукову діяльність, структуру, адже до університету входять ще й технікуми та навчально-консультаційні центри, один з яких, до речі, знаходиться в Криму.

Відвідувачі виставки могли також дізнатися і про навчання у водному (факультети та спеціальності, вступні іспити тощо).

Виставка „Освіта – 2009“ – це ще й можливість вивчити освітній ринок в Криму, оцінити його тенденції та динаміку, а також познайомитися з новими розробками та технологіями у навчальному процесі, знайти нових партнерів і розширити ділові контакти.

13 лютого 2009 року на 63 році пішов із життя перший проректор Національного університету водного господарства та природокористування, кандидат технічних наук, професор

КОВАЛЬОВ СЕРГІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ

5.01.1947 – 13.02.2009

Сергій Володимирович Ковальов народився в 1947 році в с. Стовп'яги Переяслав-Хмельницького району Київської області. В 1965 році вступив до Українського інституту інженерів водного господарства, після закінчення якого працював у науково-дослідному секторі, навчався в аспірантурі під керівництвом професора Л.В.Скрипчинської, працював доцентом, професором кафедри сільськогосподарських гідротехнічних меліорацій.

У 1975 році Сергій Володимирович захистив кандидатську дисертацію.

З 1990 по 1994 рік та з 1999 по 2003 рік він завідував кафедрою гідромеліорацій. З 1994 року по 1999 рік був деканом одного з найбільших в університеті гідромеліоративного факультету. В 1999 році призначений проректором з навчальної роботи, а в 2004 році - першим проректором.

Сергій Володимирович мав багатий досвід та широкі наукові інтереси. Впродовж 70-х - 80-х років він проводив наукові дослідження з комплексної тематики в галузі рибосіяння в дельті Дунаю. З 1984 по 1990 рік був одним з керівників

наукових досліджень з використання теплих скидних вод. З 1991 по 1994 під керівництвом С.В.Ковальова проводились дослідження щодо використання стічних вод для зрошення сільськогосподарських культур.

З 2004 року очолював колектив науковців, які працювали над програмою «Рис України».

За результатами наукових досліджень опублікував понад 80 наукових статей, автор чотирьох підручників та навчальних посібників.

Сергій Володимирович очолював комісію МОН України зі створення державних стандартів вищої освіти.

Проректор С.В.Ковальов доклав значних зусиль щодо акредитації, ліцензування на четвертий рівень 15-ти спеціальностей і відкриття 11-ти нових спеціальностей, завдяки чому університет акредитований на найвищий четвертий рівень та отримав статус національного.

Сергій Володимирович велику роботу проводив щодо модернізації матеріально-технічної бази університету, комп'ютеризації та вдосконалення навчального процесу, активізації студентської наукової роботи.

С.В. Ковальов нагороджений медалями ВДНГ України, ВДНГ СРСР, Почесними грамотами МОН України та Держводгоспу, знаком «Відмінник освіти України», знаком «Почесний працівник Держводгоспу України», йому присвоєно почесне звання «Заслужений працівник освіти України».

Сергій Володимирович Ковальов був неординарною, відкритою, доброзичливою особистістю, він надихав та вмів організувати колектив на творчу працю.

Світла пам'ять про чудову людину, фахівця, друга і порадника завжди житиме в наших серцях.

Ректорат, профком

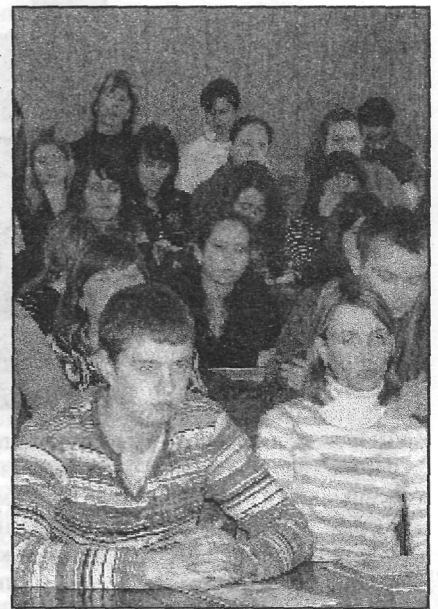
Зустріч з аташе Словаччини

Студенти Національного університету водного господарства та природокористування у рамках інформаційної програми НАТО зустрілися з аташе з питань оборони Посольства Словацької Республіки полковником Юраєм Бескідом.

Юрай Бескід розповів про обставини вступу Словаччини у цей військово-політичний союз. Зокрема, про підготовку країни до членства в НАТО та ухвалу Національної Ради про приєднання Словацької Республіки до Північноатлантичного договору, зміни, які настали в житті країни завдяки вступу до НАТО.

Студенти отримали відповіді на численні запитання про НАТО, а також поділилися своїми думками щодо вступу України у цю організацію.

У НУВГП світ без кордонів

В університеті побували учасники міжнародного освітнього проекту „Світ без кордонів” з Китаю та Тайваня.

Іноземні стажери міжнародної організації „AIESEC” Лі Менг, Баї Фейфей та Лін Вей приїхали у Рівне, щоб сприяти культурному взаєморозумінню, ознайомити українських студентів з іншими культурами та традиціями.

На зустрічі зі студентами вони ділилися своїми враженнями. Розповіли, що побували у рівненській школі: „Було дивно, що у рівненських школах менше учнів, ніж у китайських – у нас в одному класі їх 40. А ще нам дуже сподобалося, як ставляться вчителі до своїх учнів.” Також іноземним студентам здалося, що Рівне дуже маленьке місто, на відміну від Тайваня, де проживає один із представників. „Тут дуже тихо, спокійно, люди дуже привітні” – розповідають іноземні стажери.

Проект „Світ без кордонів” охопить шість шкіл та сім університетів нашого міста. Він триватиме з 2 лютого по 31 березня 2009 року. Для учнів 8-11 класів будуть проводитися уроки-зустрічі, лекції і круглі столи, під час яких стажери презентуватимуть свої країни, їх традиції та культуру тощо.

Такий захід проходить у Рівному вже вдруге. Минулого року до нас за цією програмою вже приїжджали іноземці, щоправда працювали вони з дітьми у таборах відпочинку, а не у школах.

До речі, вперше ідея подібного проекту виникла у датської студентки Анни Свенсон, яка в 2000 році приїхала до Польщі. Багато з того, що вона там побачила, відрізнялося від її уявлень та стереотипів. Так народився проект „Світ без кордонів”.

Жанна КУЛІЄВА

Стажування у Варшаві

Минулого року я закінчив наш університет за спеціальністю „Гідромеліорація”, отож вирішив, що буде не зайвим отримати досвід роботи і нові знання за кордоном.

Таку унікальну можливість поїхати на стажування (навіть ще до закінчення університету) в одну із 110 країн світу дає міжнародна студентська громадська організація „АЙСЕК”, яка має представництво локального комітету у Рівному та в нашому університеті зокрема. Я обрав Польщу. Давно хотів познайомитись з нашими близькими сусідами.

Працював я у відділі зовнішніх зв'язків компанії „Passat Stal S.A”, що у м. Плоцьку біля Варшави, займався експортом та імпортом сталі з України, Росії та Білорусі (досвід, який я отримав до цього в АЙСЕК у Рівному, як віцепрезидент з фінансів, тут дуже знадобився).

Компанія займається торгівлею

рулонної, листової сталі, виробництвом та продажем металопрофілів в країни Європи (Німеччина, Бельгія, Австрія, Румунія), і не тільки. Так як ринок слов'янських держав дуже

перспективний для Польщі, моїм завданням було провести маркетингове дослідження та налагодити хороші зв'язки з компаніями, які нас цікавлять як потенційні партнери та підтримувати зв'язки з вже існуючими.

Зі мною працювали також ще п'ятеро стажерів з різних куточків світу – Бразилії, Мексики, Індії, Марокко та Румунії (як бачите, моя дорога до Польщі була найкоротшою).

До речі, кожен наш студент може поїхати на таке стажування. Насамперед, потрібно приєднатися до АЙСЕК, що дасть багато можливостей реалізувати свій потенціал у таких сферах як міжнародні стажування, зовнішні зв'язки, фінанси, PR та реклама, набір та управління персоналом, інформаційні системи.

Думаю не помилюсь, коли скажу, що багато хто хотів би з'їздити закордон, – побачити іншу країну, познайомитися з багатьма новими цікавими людьми, доторкнутися до іншої культури, та ще й до всього цього отримати досвід роботи в міжнародній компанії.

Треба мати лише велике бажання та трохи наполегливості - і тоді все вдасться.

Павло ЗАКЕРНИЧНИЙ

Євгеній Володимирович Оппоков

У лютому цього року виповнилося 140 років з дня народження видатного вченого, педагога та творця української школи гідрологів – Євгенія Володимировича Оппокова – основоположника вітчизняної гідрології, першого очільника Науково-дослідного інституту водного господарства, академіка АН УРСР, дійсного члена ВАСГНІЛ, першого керівника метеорологічної служби України, керівника кафедри осушення меліоративного факультету Київського інженерно-меліоративного інституту.

Наукова діяльність вченого завжди була нерозривно пов'язана з практикою – участь в гідрологічних дослідженнях на Волині, Чернігівщині та Полтавщині; розробка проблем меліорації Полісся та Півдня України, водопостачання Донбасу; уточнення рівня водного балансу і розробка наукового методу прогнозу висоти водного паводку та рівнів Дніпра і річок його басейну. Під його керівництвом виконувалися гідрологічні дослідження, пов'язані з будівництвом Дніпрогесу. Є.В. Оппоков брав участь в роботі Комісії по електрифікації України.

Життєвий шлях Євгенія Володимировича розпочався 1 лютого (за старим стилем) у 1869 р. в родині священика, яка мешкала на той час у селі Руде Сквирського повіту Київської губернії (нині – Білоцерківський район Київської області). Середню освіту майбутній вчений здобув у Київській гімназії, яку закінчив у 1886 р.

Восени цього ж року він стає студентом фізико-математичного факультету Київського університету, але після першого року навчання, покидає університет. Жага знань приводить Оппокова, у найпрестижніший вищий навчальний заклад Російської Імперії – Петербурзький технологічний інститут, після закінчення якого у 1892 р. отримує диплом інженера-технолога.

Ще перебуваючи у статусі студента під час проходження виробничої практики у 1891 р., доля закинула Євгенія Володимировича на Полісся – у Західну експедицію по осушенню боліт цього краю, якою керував полковник Генерального Штабу Йосип Іполитович Жилінський. З 1892 по 1893 роки Оппоков проходить військову службу, після якої був зарахований на посаду техника в експедицію Й.І. Жилінського, де й пропрацював до 1898 р.

Підсумки 25-річної діяльності експедиції були опубліковані в книзі Й.І. Жилінського „Нарис робіт Західної експедиції 1873–1898 років”. Автором розділу „Гідрологічні дослідження на Поліссі” був Є.В. Оппоков. Це перша публікація майбутнього вченого. Теми наукових робіт про гідрологічну роль боліт та суміжних питань з даного кола проблем стали основою монографій Оппокова, серед яких найціннішою є „Режим річного стоку в басейні верхнього Дніпра”. Висновок, до якого прийшов Євгеній Володимирович у ході численних гідрологічних досліджень, після осушення території об'єму повені має за показниками незначні зміни, а меженний стік – дещо підвищується.

На основі аналізу матеріалів спостережень за стоком, опадами та іншими гідрологічними факторами в басейні Дніпра до Києва установлена роль накопичення вологи в активному шарі ґрунту. При визначенні водного балансу за короткий проміжок часу (рік, сезон і т.д.) в рівняння (опад дорівнюють стоку плюс витрати вологи на випаровування) потрібно вводити додатковий член: плюс-мінус зміни запасу вологи в басейні. Доповнене таким чином рівняння отримало загальне визнання і називається рівнянням Пенка-Оппокова...

Внесок вченого в розвиток гідрології був гідно оцінений. Оппокова обирають членом ґрунтової комісії Вільного економічного товариства, дійсним членом Російського географічного товариства, членом шанувальників природознавства, антропології і географії, він затверджений кореспондентом Головної фізичної обсерваторії, а з 1916 р. стає членом-кореспондентом міністерства землеробства.

В період 1902-1913 рр. Євгеній Володимирович працює керівником гідротехнічних робіт в Мінській губернії, а в 1913-1918 рр. завідує Поліською вишукувальною партією.

Поліська вишукувальна партія продовжувала свою роботу навіть після евакуації до Києва в кінці 1915 р. Продовжували функціонувати і дослідні ділянки, що були закладені Ю.Я. Сербінін, хоча приміщення Сарненської

дослідної станції було забране під госпіталь... Наукові матеріали, нагромаджені Поліською вишукувальною партією, прислужилися при спорудженні оборонних укріплень на Західному та Південно-Західному фронтах. За передані військовому відомству матеріали та надану допомогу командування Південно-Західного фронту у грудні 1916 р. нагородило Є.В. Оппокова орденом святого Володимира IV ступеня.

У тому ж році Є.В. Оппоков оселяється в Києві, де працює викладачем гідротехніки Київського політехнічного інституту, захистив дисертацію на ступінь ад'юнкта будівельного мистецтва по темі „Режим річного стоку в басейні верхнього Дніпра вище м. Києва за даними 1876-1908 рр.” Не дивлячись на важкі часи, вчений опублікував з десяток своїх робіт, в тому числі й книгу українською мовою „Торф'яні багатства України”.

В кінці 1919 р. через хворобу Оппоков змушений був переїхати в Катеринодар (за СРСР - Краснодар) для лікування. Тут в 1920-1921 рр. він завідував кафедрою гідротехніки Кубанського політехнічного інституту і був головою секції водного господарства в Раді дослідження та вивчення Кубанського краю, що працювала над розробкою програми меліоративних робіт на Кубані.

У травні 1921 р. Оппокова обирають професором Київської політехніки. Його запрошують читати лекції з гідрології і меліорації студентам Київського сільськогосподарського та геологічного інститутів, а з 1926 р. – у Київській інженерно-меліоративній технікумі, котрий в ході численних реорганізацій у 1930 р. перетвориться в інститут – попередник нашого навчального закладу.

У 1922 р. в КПІ була відкрита кафедра гідрології, яку він і очолив. На кафедрі велася робота по вирішенню народногосподарських проблем України: вивчалися способи і можливості завчасного прогнозування висот паводків Дніпра, можливість підвищення рівня ґрунтових вод в районі Дніпробуду у зв'язку з будівництвом Запорізької греблі Дніпрогесу і т.д.

У 1926 р., за представленням професора М.І. Максимовича, академіків Б.І. Срезньовського та П.А. Тутковського, Є.В. Оппокову присуджена ступінь доктора гідрології, „honoris causa”.

1 квітня 1926 р. Наркомпрос України прийняв рішення про створення НДІ водного господарства республіки. Першим його директором став Є.В. Оппоков. Аналіз діяльності даного інституту під керівництвом Євгенія Володимировича Оппокова – це велика і окрема розповідь. Варто лиш зазначити, що за Оппокова в інституті було підготовлено 26 аспірантів, які в майбутньому стали відомими вченими та академіками. (Один із учнів Оппокова - Анатолій Володимирович Огєвський до кінця 50-х рр. очолював кафедру гідрології в Київському гідромеліоративному інституті і його пам'ятають декотрі вже поважного віку наші професори і доценти).

Діяльність вченого гідно була оцінена сучасниками. В 1929 р. його обирають академіком Академії наук України, а в 1935 р. – дійсним членом ВАСГНІЛ. До 1936 р. Оппоков опублікував іще понад 200 своїх наукових робіт.

Велике число шанувальників Є.В. Оппокова передбачає і певне коло недоброзичливців, а то – й відвертих чи таємних ворогів вченого, яких він собі нажив після того, як домігся, щоб його інститут координував роботу усіх установ галузі водного господарства республіки. Адже власне через наклепницький донос в апогей підготовки до відзначення 40-річного ювілею науково-дослідницької діяльності 4 листопада 1937 р. Є.В. Оппокова було заарештовано...

І хоча ім'я вченого реабілітовано, а його праці (правда, не всі) знову чекають на своїх читачів на бібліотечних полицях, проте сама кримінальна справа Оппокова читана лише вузьким колом осіб. Поки що... Та з часом усе приховане стає відомим. І ми дізнаємося, що інкримінували „органи” Оппокову і як так сталося, що той, за офіційним повідомленням, 1 вересня 1938 року помер у в'язничній камері. Можливо, з часом, стане відомо, і де похований вчений...

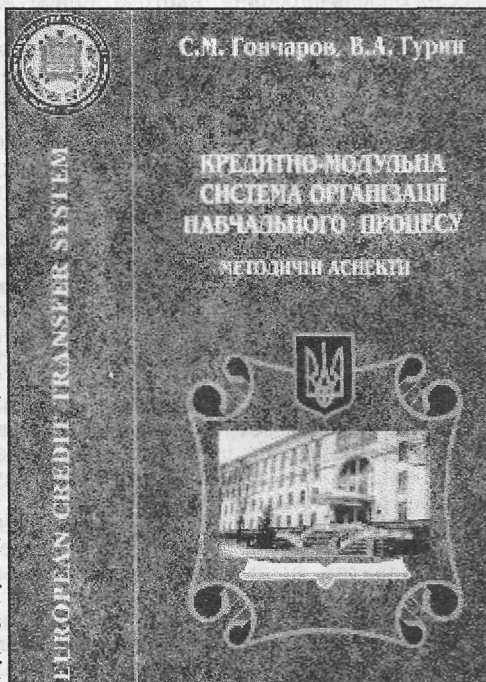
Єва ФІЛПОВИЧ

Про кредитно-модульну систему науково і популярно

У редакційно-видавничому центрі НУВГП побачила світ монографія „Кредитно-модульна система організації навчального процесу. Методичні аспекти”, авторами якої є професор Станіслав Гончаров та ректор університету доктор технічних наук професор Василь Гурін.

У виданні розглянуті й сформульовані основні поняття кредитно-модульної системи організації навчального процесу (КМСОНП), розкриваються її проблеми і шляхи їх вирішення. Значна увага приділена також дидактичним засадам та методичному забезпеченню, інноваційним технологіям навчання, оцінюванню викладання, відповідності міжнародним стандартам якості, підготовки до викладання в кредитно-модульній системі.

Ідея написання цієї монографії виникла у авторів у зв'язку з впровадженням у вищих навчальних закладах України кредитно-модульної системи організації навчального процесу, створеної на засадах Болонського процесу. Оскільки більшість викладачів вищої школи не мають досвіду навчання і роботи в європейських університетах, видання призначене саме для них, а також усім науковим і педагогічним

працівникам, аспірантам і магістрантам, які цікавляться питаннями сучасної педагогіки вищої школи.

Мета авторів, як зазначено в передмові до видання, дати відповідь на запитання, які неодмінно виникають у новій системі навчання,

а також на основі власного досвіду, набутого у різних європейських університетах, поділитися міркуваннями щодо планування і проведення занять при впровадженні КМСОНП.

Читачам книги, безперечно, буде цікаво ознайомитися з науково обґрунтованими практичними порадами щодо підготовки до викладання, проведення аудиторних занять, організації індивідуальної, самостійної та наукової роботи студентів, використання інтерактивних та креативних технологій навчання, проведення заліків та екзаменів, оцінки викладання, застосування електронних засобів у процесі викладання, методичного забезпечення навчальних дисциплін тощо. Багато цікавої і корисної інформації вони знайдуть і про сам Болонський процес та кредитно-модульну організацію навчального процесу у вищих навчальних закладах.

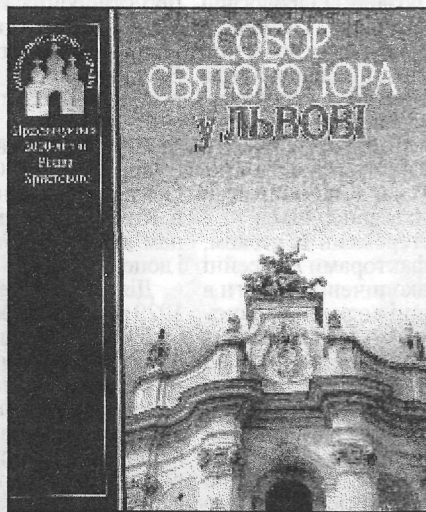
Автори сподіваються, що прочитавши монографію, викладачі та науковці почуватимуть себе в аудиторії набагато впевненіше, а викладання предмету стане цікавим і для них, і для студентів.

Національні святині України

Серія „Національні святині України”, що виходить у столичному видавництві „Техніка”, поповнилася новим виданням. Наприкінці минулого року тут побачила світ монографія „Собор святого Юра у Львові”, авторами якої є знані науковці – доктор історичних наук Володимир Александрович, старший науковий співробітник Інституту українознавства ім. Івана Крип'якевича, та доктор архітектури Петро Ричков, завідувач кафедри архітектури Національного університету водного господарства та природокористування.

Варто зазначити, що у цій цікавій серії, започаткованій видавництвом у 1997 році, вийшло вже 32 видання, у яких йдеться про релігійну, культурно-історичну та мистецьку спадщину, зосереджену у найвизначніших храмових та монастирських ансамблях України, не виключаючи й тих, що були знищені протягом ХХ століття.

Серед останніх книг – „Святогірська Свято-Успенська лавра”, „Дерев'яні храми Українських Карпат”, „Гетьманська столиця Батурин”, „Монастирі та храми Путивльщини”, „Пам'ятник святому князю

Володимиру в Києві”.

Книжка Володимира Александрова і Петра Ричкова присвячена багатовіковій архітектурно-мистецькій історії однієї з найвизначніших святинь Львова – собору св. Юра, який протягом багатьох сторіч був важливим осередком духовного й культурного життя на західно-українських землях. Завдяки унікальній диспозиції та

яскравому таланту його творців, зокрема одного з найвизначніших представників львівської архітектурної школи Бернарда Мертина, цій перлині західноукраїнського пізньобарокового храмування вдалося посісти найдостойніше місце в архітектурній сценографії.

На думку видавців, книжка насамперед призначена для фахової читачкої аудиторії – істориків, архітекторів, мистецтвознавців, але зважаючи на те, що вона написана цікаво і гарно проілюстрована та самого високоартісного „героя”, твору, видання варто прочитати усім, хто цікавиться архітектурою, зокрема, старого Львова і планує при нагоді побачити цей вишуканий ансамбль власними очима.

До речі, ця книга - вже не перше видання серії, автором якого є завідувач кафедри архітектури НУВГП. Разом з Віктором Луцем він написав ще дві книжки, які були опубліковані кілька років тому – „Почаївська Свято-Успенська лавра” та „Архітектурно-мистецька спадщина князів Острозьких”.

Людмила БОРИСЕНКО

Встановлене ім'я будівничого Клеванського замку

Але пошуки тривають, тепер - інвестора

Знахідкою року назвали львівські історики відкриття рівненського архітектора, викладача Національного університету водного господарства та природокористування Оксани Байцар-Артеменко. Вона встановила ім'я будівничого Клеванського замку, що поблизу траси Рівне-Луцьк. Ним виявився львівський інженер-фортифікатор Ян Ліс (Іван Ліс), архітектор Львівського міського арсеналу. Арсенал зазнав стільки руйнувань і перебудов, що визначити творчий почерк його автора було дуже важко.

Про діяльність майстра на Волині до цих пір взагалі не було відомо. А ось тепер клеванська знахідка додала багато нової інформації, підтвердивши, що Ян Ліс поправу посідає почесне місце серед галицьких і волинських архітекторів.

Автограф, знайдений у Клевані

Знахідка була не випадковою. Оксана Вікторівна, уродженка селища Клевань, вже багато років займається дослідженнями Клеванського замку. Цьому присвячена її магістерська робота, виконана на кафедрі реставрації Національного університету „Львівська політехніка“, за яку молодий науковець отримала звання лауреата Міжнародної премії імені Яна Захватовича. А зараз, вже працюючи викладачем кафедри архітектури в Рівному, вона під керівництвом професора Львівської політехніки Миколи Бевза готує кандидатську дисертацію про оборонні споруди міст і замків Волині.

Після пожежі в закинутому безгосподарному замку Оксана разом зі своїм чоловіком, теж викладачем кафедри архітектури НУВГП, Тарасом Байцаром продовжили дослідження замку.

Обвалившись, стіни відкрили доступ до найстаріших кладок. Дослідниця відкрила колишню зовнішню готичну замкову стіну, за українським звичаєм кілька разів білену вапном по цегляному муруванню. Під численними інтер'єрними штукатурками на замковій стіні вона знайшла підпис майстра на стіні, зроблений у XVI столітті – „JAN LIS“.

Згаданий напис, до пори укрітих під численними інтер'єрними штукатурками, виконаний на одній з

цеглин зовнішньої замкової стіни. Очевидно, що будівничий поставив свій автограф, стоячи високо на риштуваннях, перед спорудженням чергового, вигнутого луком корпусу.

Один з найстаріших замків Волині

Клеванський замок, будівля якого не збереглася до нашого часу, був увінчаний пишною аттиковою короною у дусі свого часу, подібно до оборонних споруд Острога, Новокосятинівна, Старого Села, Добромиля. Більше чотирьох століть замок був родовою резиденцією князів Чарторийських. Згідно з історичними джерелами, луцький староста Федір Чарторийський розпочав будівництво на високому березі річки Стубла на місці давнього

городища. Замок був оточений кам'яними мурами та глибоким ровом, який за необхідності наповнювали водою зрчки. У 1620-1630 роках у замку ніхто не жив, згодом тут розташовувався госпіталь, єзуїтська колегія. З часу вигнання останніх з території Польщі у 1773 році замок пустував до початку XIX століття.

1818 року Костянтин Чарторийський розпочав перебудову замку, було зведено флігель, де розташовалося повітове училище. Училище закрили в 1831

році, за участь його вихованців у польському повстанні. Ще згодом тут розташовувалася гімназія, яку на прохання князя Любомирського перевели в Рівне. Тривалий час замок стояв пустою, час від часу приймаючи тимчасових постояльців.

З 1918 по 1925 роки спорожніле приміщення зайняли жертви громадянської війни, яким не було де дітися.

У наступні роки кого тільки не бачили стіни Клеванського замку! Тут були і загальноосвітня школа, і школа-інтернат для сиріт, і пересильний пункт НКВС, і каральні органи під час німецької окупації, а після війни – школа механізації, професійно-технічне училище, і навіть лікувально-трудова профілакторія для алкоголіків.

У 1988 році замок спорожнів, тут з'явилися реставратори. Від того часу минуло двадцять років, а один з найстаріших замків Волині, на жаль, так і не приймає відвідувачів.

Хто відновить старий замок?

На початку 90-х років львівський інститут „Укрзахідпроектреставрація“ на замовлення голови колгоспу „Зоря“ Володимира Плюгинського розробив проект реставрації замку під готельно-відпочивальний комплекс, та проект так і залишився на папері. Оновити споруду бралася і фірма „Інвестжитлобуд“, яка планувала відбудувати вежі замку, облаштувати музей, готель, ресторан.

Наприкінці минулого року Президент України Віктор Ющенко, перебуваючи на Волині, відвідав Клеванський замок і доручив ужити заходів щодо порятунку історичної споруди.

За державні ж кошти Клеванський замок реставрувати не будуть. Про це Віктор Ющенко сказав під час прес-конференції на Хмельницькій атомній електростанції. За словами глави держави, займатися реставрацією замків має винятково місцева влада, залучаючи інвесторів. Яскравими прикладами такої співпраці Президент назвав Хортицю, Крути та Батурина. Усі ці історичні пам'ятки відбудовані без залучення державних коштів. Втім, надати посильну допомогу Рівненщині у цій справі глава держави все ж пообіцяв.

Людмила СТУПЧУК

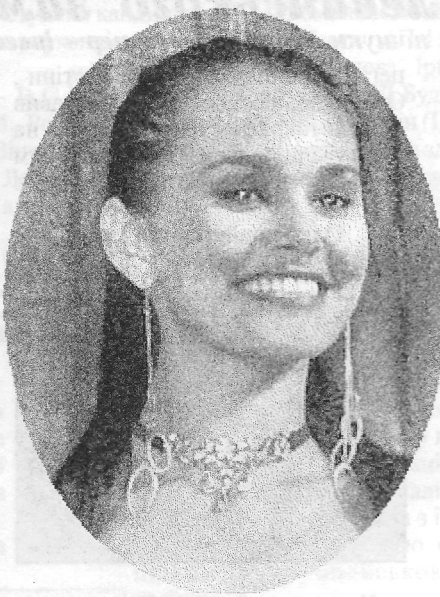
Пульс життя студентської красуні

У лютому розпочався відбір на конкурс „Міс університету – 2009”. На конкурс прийшло багато красивих дівчат, серед них помічаю переможницю тогорічного конкурсу. Я поцікавилася у Олесі Зінкевич, тепер вже другокурсниці факультету менеджменту, а чим займалася „Міс університету – 2008” увесь рік?

– Роботи було дуже багато. Відразу після закінчення університетського конкурсу я взяла участь у міжвузівському конкурсі „Афродита”, де здобула титул першої віце-міс.

– Це, мабуть, не перша твоя перемога?

– Так, ще в 11 класі я взяла участь у конкурсі „Перлина Рівного”. А тепер я вирішила сама організувати цей конкурс. Так як я вже брала у ньому участь, то мені було це все знайоме, але от часу і сил на організацію затратила дуже багато. Також я брала участь у різних заходах, які проводилися в місті – День незалежності, День міста, День прапора і ще багато-багато всього. Побувала я і в дитячих будинках Рівного. А ще я відвідала Польщу, була у Вищій державній професійній школі Хелма (наш університет підписав з нею договір про співпрацю). Там нас приймали дуже тепло, ми побували на різних екскурсіях. У Києві на

виставці я представляла ювелірні вироби. Ці всі справи забрали стільки часу, що влітку я навіть не відпочивала.

– Чи відбулися якісь зміни у твоєму житті після перемоги?

– Звичайно, мене стали впізнавати студенти в університеті, з'явилося дуже багато нових друзів, знайомств. Взагалі, важко поєднувати навчання і такий напружений робочий графік, але я намагаюся, мені допомагають

однокурсники та викладачі. Вони розуміють мене і йдуть мені на зустріч.

– А як до цього поставилися твої батьки?

– Коли я прийшла на університетський конкурс, то не говорила їм, що буду брати у ньому участь, хотіла спершу досягти певного результату, а вже тоді повідомити їм – зробити сюрприз. Вони мене дуже підтримали на цьому конкурсі і далі підтримують у всіх моїх справах.

– Твій секрет перемоги?

– Мій девіз – „Розвиватися, розкрити себе, досягати нових вершин”. Я просто намагалася показати, якою я є.

– Щоб ти побажала цьогорічним учасникам конкурсу „Міс університету – 2009”?

– Хочу побажати їм удачі, впевненості у собі та постійно вдосконалюватися.

– І наостанок, які у тебе плани на майбутнє?

– Хочу і далі займатися цією справою. Я вже отримала чимало запрошень не лише з України, а й за кордоном, з Італії. Але їхати за кордон поки-що не планую, потрібно ще вчитися, а от брати участь у різних заходах в Україні – залюбки.

Розмовляла **Жанна ЖОВТЕНКО**

Рукоборство серед ВНЗ

У спортивному комплексі НУВГП відбувся чемпіонат області серед вищих навчальних закладів III та IV рівнів акредитації з армспорту.

У різних вагових категоріях змагалися чоловічі та жіночі збірні.

Серед жінок беззаперечною перемогу здобули наші спортсменки – другокурсниці Віта Опанасюк (МЕФ), Маргарита Новак (ФЕП) та Наталія Погожук (ФМ). Суперники у дівчат були достойні, одна з них, наприклад, крім армспорту замається боксом, але наші спортсменки показали хороші результати і виборили лише перші місця.

Є й переможці у чоловічій збірній університету. Так, першу сходинку посіли Роман Катишев (МЕФ), Микола Кельник і Роман Мамончук (ФВГ).

Не було рівних суперників чемпіону України Олександру Омеляненку (МЕФ) у ваговій категорії 110 кг. Олександр вже має багато спортивних досягнень, він здобув дві золоті медалі з армспорту на Чемпіонаті України, має звання майстра спорту України.

Такий же хороший результат показав і Сергій Стасюк (МЕФ) у ваговій категорії 100 кг, який теж має дві золоті медалі Чемпіонату України та звання майстра спорту України.

Роман Чикун (ФБА), Вадим Юрчук (ФМ), Юрій Коноба (ФЕіП), Юрій Саранчук (ФБА) посіли другу позицію.

Така велика кількість перемог дала свої результати – у загальнокомандному заліку першу сходинку зайняв НУВГП. Другу посів МЕГУ, на третій позиції розташувався РДГУ.

Загалом у змаганні взяли участь такі ВНЗ – НУВГП, Острозька академія, РДГУ, МЕГУ, РІСКСУ та інші. Ще ніколи раніше наш спорткомплекс на чемпіонаті області серед ВНЗ не зустрічав таку кількість учасників – аж 72!

Завершальним етапом змагання стало вручення переможцям дипломів та медалей під бурхливі оплески присутніх.

Тренують наших спортсменів викладачі кафедри фізичного виховання Євгеній Комаревич та Олександр Комаревич.

До речі, незабаром на наших студентів чекає нове випробування – 28 лютого 2009 року у спорткомплексі НУВГП відбудеться відкритий чемпіонат області з армспорту.

Армспорт

У Тернополі відбувся Кубок Західної України з армреслінгу.

У змаганнях взяли участь представники п'яти областей: Житомирської, Львівської, Рівненської, Тернопільської та Хмельницької.

Борилися спортсмени на праву і на ліву руки. У загальному заліку переможцем на праву руку стала Тернопільська область, другу сходинку посіла Львівська, третю – Рівненська. Першу сходинку у змаганнях на ліву руку теж посіла Тернопільська область. Друге місце цього разу виборола Рівненська, а третьою стала Львівська.

Серед спортсменів, які брали участь у змаганнях, особливо відзначилися трьохкурсники Вадим Юрчук (ФМ) та Андрій Радчук (ФБА), Микола Кельник (ФВГ) та Володимир Данилюк (ФБА).

Тренує збірну викладач кафедри фізичного виховання Олександр Комаревич.

Жанна КУЛЄВА